

saaledes vedblivende være uenig med Prof. Fahlbeck, trods hans Antikritik i nærværende Bind, men jeg glæder mig over paa saa mange andre Punkter fuldt ud at kunne erklære mig enig i hans Undersøgelsesmetode.

Harald Westergaard.

WILLIAM SCHARLING. **Bankpolitik.** Anden gennemsete og forøgede Udgave. København 1903. G. E. C. Gads Forlag. (XVI + 493 S.).

Det er ret sjældent, at et dansk videnskabeligt Arbejde kan udsendes i ny Udgave 2—3 Aar efter 1ste Udgaves Fremkomst. Des mere maa man da glædes over, at Interessen for Professor Scharlings Bankpolitik saa hurtigt har gjort en 2den Udgave nødvendig.

At Forfatteren har benyttet Lejligheden til at føre sin Fremstilling op til den nyeste Tid, behøver næppe at nævnes. Ikke alene er der tilføjet nye Afsnit om, hvad der i de sidste Par Aar er passeret paa Banklovgivningens Omraade i forskellige Lande, men ogsaa det statistiske Stof, der gennemsyrrer hele Bogen, er omhyggelig ført à jour.

Der er ingen Grund til her at komme ind paa en nærmere Omtale af Fremstillingen eller dens Enkeltheder; der kan i saa Henseende henvises til Professor Westergaards udførlige Anmeldelse af 1ste Udgave i dette Tidsskrifts Aargang 1900. Til de der udtalte Ønsker skal kun føjes det, at Bogen i sin nye Skikkelse maa trænge endnu dybere ind i den økonomisk interesserede Læsekreds. Ihvorvel Scharlings Bankpolitik ikke er en Haandbog i praktisk Bankvæsen, henvender den sig ligefuldt til den store Kreds af Embedsmænd og Funktionærer i Banker, Sparekasser og andre Pengeinstituter, og den vil kunne læses med Udbytte ogsaa af dem, der staa uden egentlige nationaløkonomiske Forkundskaber.

A. J.